

greu și cu neputință de făcut? Fecioria și disprețul morții. Acum, însă, copile de rând chiar le socotesc nimica.

Atât de grea era înainte fecioria, că nici unul dintre cei vechi n-a putut-o săvârși. Noe era drept și Dumnezeu dăduse mărturie despre el, dar a avut femeie; la fel Avraam, la fel și Isaac, moștenitorii făgăduinței Lui, au avut femei. Iosif cel înțelept a fugit de marele păcat de adulter, dar a avut și el femeie. Era grea porunca fecioriei! Dar de când a înflorit floarea fecioriei, a început să împăratească fecioria, nimeni dintre cei vechi n-a putut trăi în feciorie; că greu lucru este să-ți înfrânezi trupul.

Voi zugrăvi cu cuvântul frumusețea fecioriei, ca să cunoști măreția acestei virtuți, în fiecare zi i se dă luptă fecioriei, iar lupta nu contenește niciodată. E mai grea lupta aceasta ca lupta dată de barbari. Lupta cu barbarii mai are un răgaz, în timp de armistițiu; uneori se dau lupte, alteori nu, sunt vremi și reguli de luptă. Însă în lupta dusă împotriva fecioriei nu-i vreme de

liniște. Diavolul duce lupta, iar diavolul nu știe că trebuie păzit un timp când nu trebuie să atace, nici nu acceptă ordine de bătaie; totdeauna stă gata de luptă și caută să găsească neatență pe fecioară, să-i dea lovitură de moarte.

Fecioara, la rândul ei, nu poate pune capăt niciodată războiului acestuia, ci poartă în ea și tulburarea, și dușmanul, nici osândiții nu sunt atât de frământați; văd rar pe judecător; fecioara însă, oriunde ar merge, poartă cu ea pe judecător, duce cu ea pe vrăjmaș, iar vrăjmașul nu-i dă pace nici seara, nici noaptea, nici dimineața, nici în amiază-zi. Mereu îi duce război, o face să se gândească la plăcere, îi zugrăvește căsătoria, ca să-i izgonească din ea virtutea și să zămislească în ea păcatul, ca să-i alunge cuminența și să semene desfrâul. Gândește-te cât de grea este nevoia și lupta fecioarei!

Sursa: **Sfântul Ioan Gură de Aur**, *Omilii despre pocăință*, Editura Apologeticum, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă

31 iulie

18:00

Vecernia și Litia

Duminică

1 august

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Romani 12, 6-14; Ev. Matei 9, 1-8; glas 5, voscr. 6

→ **Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum)**

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

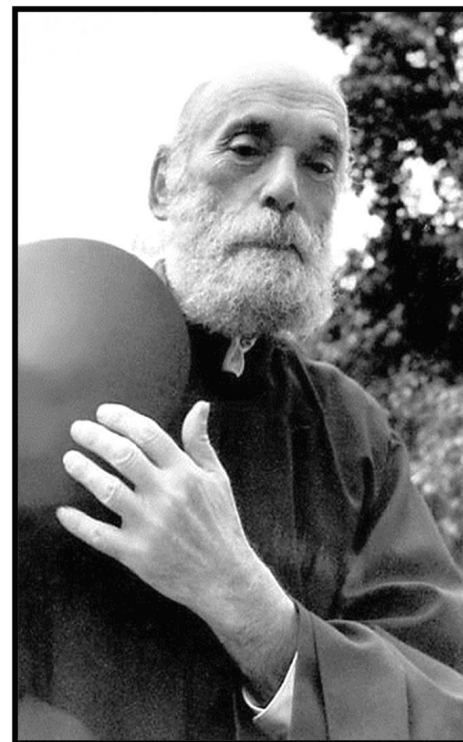
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dobândește duh de copil în tine, pentru că doar duhul de copil
Îl caută pe Duhul Tatălui, ca El să-l conducă și să-l sprijine.”

– Sfântul Iustin Popovici

Nr. 400 / 25 iulie 2021

CREDINȚA, PANACEU TOTALITAR AL GRIJILOR

Există o ciudată ispită – de dreapta, conform Părintelui Cleopa – aș numi-o ispita credinței considerată ca panaceu totalitar al grijilor și înlocuitor general al virtuților omenești, care-i o împătrită ipostază a trufiei combinată cu naivitatea:

a) *Convingerea că prin credință scăpăm de boli*, că nu se poate să mai fim bolnavi, sau, dacă ne îmbolnăvim, că nu avem nevoie de medici și medicamente, de vreme ce ne putem oricând tămădui prin rugăciuni.

Convingerea aceasta care aduce întrucâtva cu observația făcută de Gide lui Maritain (îl chemi pe Hristos la telefon), e totuna cu ispitirea lui Dumnezeu prin exigența unei minuni. Cel care o încearcă se pune în situația reclamantului care în loc de a se adresa tribunalului competent de

PĂRINTELE
NICOLAE STEINHARDT

1912 – 1989

SFÂNTA MĂNĂSTIRE ROHIA

gradul întâi ar trece de-a dreptul la calea extraordinară a recursului. E totodată lipsă de modestie, medicii și medicamentele sunt și ele de la Dumnezeu, iar credinciosul care se îmbolnăvește întocmai ca toată lumea, se vindecă întocmai ca toată lumea, nu altfel – cu ajutorul medicilor și al medicamentelor (firește, dacă îi este dat să se tămăduiască). Dumnezeu desigur face minuni, dar când binevoiește – și istoria Bisericii ne arată că nu sunt nici foarte dese și nici obținute prin somații.

La Lourdes numărul vindecărilor miraculoase recunoscute de comisia medicală întrece în mod considerabil numărul celor validate de Biserică. Biserica s-a dovedit mai prudentă decât medicina. După cum și în cazul giulgiului de la Turin, a dat prioritate argumentelor istorice asupra celor științifice (razele infraroșii).

Sfântul apostol Pavel a rămas cu vechea lui boală și după dobândirea harului: „*Datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz*”. Ce face, atunci, credinciosul? Se roagă pentru ca Dumnezeu să-l ajute și să binecuvânteze tratamentul.

b) *Convingerea că prin credință scăpăm de viforul ispitelor.* Nu. Oarecum dimpotrivă. Patericul spune: la intrarea unui sat de ticăloși stau doi draci. În jurul mănăstirii de cuvioși călugări

nevoitori întru desăvârșire stau două mii.

c) *Convingerea că nu mai este trebuință de virtuțile obișnuite ale omului de rând:* înțelepciunea, judecata sănătoasă, iscusința, strădania. Credinciosul are nevoie de ele întocmai ca toți semenii săi.

Credința ne ajută, ne întărește, ne înalță, ne bucură, dar nu ține locul însușirilor și calităților omenești. Ea, în general – și asta-i regula – nu conferă un statut excepțional. Ne dă fericirea, dar în raport cu lumea și cu oamenii nu numai că nu ne acordă privilegii, ci ne creează îndatoriri în plus. Dacă deci credinciosul comite o greșală, o imprudență, o nesăbuiță, el va trage toate consecințele normale – și nu se poate plânge sau mira. Nu beneficiază de extrateritorialitate.

d) *Convingerea că putem oricând obține orice fără nici un efort.* Nu, putem obține prin rugăciune darurile duhovnicești cele suprafirești. Pe ale firii, și care țin de slabele noastre puteri, trebuie să le dobândim prin mijloacele comune.

Acesta e și tâlcul proverbului: „Dumnezeu te ajută, dar nu-ți bagă în traistă”, care nu este decât conspectul metaforic al unui pasaj din Fapte (12:7). Îngerul îi deschide lui Petru porțile temniței și îl descătușează pentru că acestea nu le-ar fi putut face singur. Dar îi poruncește: „Încinge-te... încălță-te

cu sandalele... pune haina pe tine”, fiindcă stă în puterea lui s-o facă și se cuvine, așadar, să o și facă numai cu mâinile sale. Poate că și nenorocitul de Cromwell a înțeles cum devine cazul când a spus: încrede-te în Dumnezeu și ține-ți praful de pușcă la adăpost de umezeală.

Sursa: **Zaharia Sângeorzan**, *Monahul de la Rohia răspunde 365 de întrebări incomode*, Editura Revistei Literatorul, 1992

PREAFERICITUL PĂRINTE DANIEL

SIMPLITATEA RUGĂCIUNII

În 1977 am fost împreună la o întâlnire ortodoxă din Franța, la Amiens, lângă Paris, unde Părintele Stăniloae fusese invitat. După această întrunire, am mers împreună la Institutul Saint Serge, pentru că noi, cetățeni ai României socialiste, nu aveam bani pentru hotel. Ca atare am cerut cazare acolo, într-o cameră cu două paturi, unde locuiau doi studenți ce plecaseră acasă pentru câteva zile.

Înainte de culcare, Părintele Stăniloae a zis: „Să ne rugăm!”. Și ne-am rugat, am stat așa în poziție de rugăciune, iar dânsul a rostit pe de rost rugăciunile începătoare, dar pentru că nu aveam Ceaslovul cu noi, s-a rugat liber. Când am auzit cum se roagă, îmi venea să cred că e alt om. O rugăciune simplă, profundă,

sensibilă, fără nici o idee teologică elaborată. Zicea doar: „Doamne, ajută-ne! Doamne, fii cu noi! Doamne, iartă-ne!”, așa cum vorbește un copil cu tatăl său. O simplitate pe care o vezi numai la oamenii de la țară, care n-au trecut niciodată printr-o școală teologică, dar care se roagă cu multă convingere și credință, într-o uimitoare intimitate și familiaritate cu Dumnezeu.

După aceea, în ziua următoare, am îndrăznit și l-am întrebat: „Părinte profesor, mă iertați, dar m-am mirat văzând cât de simplu v-ați rugat aseară”. La care mi-a răspuns: „Cea mai mare ispită este să teologhisești în timpul rugăciunii. Atunci nu vorbești cu Dumnezeu, vorbești cu tine însuși despre El”.

Sursa: **Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române**, *Revista Familia Ortodoxă*, aprilie 2021

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

NEVOINȚA ȘI LUPTA FECIORIEI

După toate acestea, au auzit: „*Plecați de la Mine! Nu vă știu pe voi!*”

Să nu-mi socotești puțin lucru fecioria. Atât e de mare, că nici unul dintre cei vechi n-a putut s-o păstreze. De aceea e mare harul lui Hristos, că au ajuns acum ușoare cele ce spăimântau pe profeți și pe toți cei din vechime. Ce era înainte foarte